

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Martiniano, Zosimo, Maroni, Eustathio. 171.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ἔπισημασθε αὐτῆς τὸ φορτικὸν ἄριστος ἀναί σοι παρ' ἐνέτης ἔδοξεν, ἅτε γράψας ἂ μετὰ σεμνότητος πολλῆς ἐπιφύσειν τὸς ἀκούοντας πέφυκεν, ἄκουε αὐτὴ λέγωντος οὐ τὸ πνεύμα ἐπονείδιστον ἄγαγμα ἠρώμενος, τίς τῆς φιλοσοφίας καὶ πάσης ἐπιστήμης τε καὶ τέχνης μητέρα.

Isidorō Diacono. 169.

Τὸ νικᾶν ὑπὸ τῆς κακῆς ποιῆν, σατανικῶν ἐστὶ θεσμός. Διότι τοῦτο ἐστὶ τοῖς ἐκείνῳ τελευτήσασιν Ολυμπικοῖς ἀγῶσιν, οὐτὰ φερανῶνται οἱ ἀγωνιστοὶ, ἀλλ' ἐν τῷ σταδίῳ τῆς Χριστοῦ ἐναντίας ἐστὶν ὁ τῆς φερανῶν νόμος. τοῖς πληθύνουσιν γὰρ, οὐ τὸν πληττοντα φερανοῦσθαι νομοτέτται. ὡς μὴ τῆ νίκη μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ πρὸς τῆς νίκης τὸ θαῦμα γίνεσθαι μέζον. ἔτσι γὰρ τὰ παρὰ ἀνθρώποις ὄντα νίκης ταῦτα ἡπίης ποιητικῆς. Σποφασθῆ, τότε θεῶν δυνάμεις, τότε οὐράνιον σταδίου, τότε ἀγγελικὸν σταδίον εἰκότως εἶναι πιστεύετε.

Eustathio Presbytero. 170.

Λαμπρὰς εὐφημίας παρὰ πάντων σοι δικαίως ἐγειρομένης, ἀρξεντιν ἄν εἰς δίκης, ὅπως ταύτην τοῖς μετέπειτα φρασιολογοῖς ἰδρύσῃς.

Martimiano, Zosimo, Maroni, Eustathio. 171.

Εἰ μὴ ἦν τις, ὅτι χελέσας ὑμᾶς τῆς ὑμετέρας ἀναληθίας καθάρσιμος, ὁ τὸ μέλλον ἐγγυησόμενος, καὶ καταστήσων δῆλον, ὡς ἐδείξεν ὑμῶν ἔσται ὁ ποιαῦτα ἐπιπολήσων δράσαι, οἷα ἐδράσατε, ἀσυνήθως ἂν πλεῖον ἡσυχίαν ἤγαγον, καὶ τῆς ἀρετῆς ἐξαλειψάμεν τὸ λαθεῖν. ἐπειδὴ δ' οὐδὲν ἐστὶν ἀξιοχρεῶς ἐγγυητής, ἀναγκασία μοι ἔδοξεν, εἶναι ἢ ἄλλ' ἢ τῆ δεικνύσασθαι γραμμάτων παρεῖνεσι. ἂν μὴ γὰρ εὐρη ὑμᾶς πλεῖον αὐτὸ νοσοῦντας νόσον, ἴσως ἐργάσεται τὸ

ipsiusque molestiam atque inuidiam abstulit, optimus tibi monitor esse visus est, ut qui ea scripserit, quæ cum ingenti gravitate auditorum animos coercere solent, audi cum dicentem: Nequaquam turpem & probrosam rem existimans paupertatem, quæ philosophiæ, atque omnis artis ac scientiæ parens est.

Isidoro Diacono. 169.

Lædendo vincere, fatanicarum legum est. Ac proinde in Olympicis illis certaminibus, quæ in ipsiushonorem celebrantur, sic coronam consequuntur, qui decerant. At in Christi palæstra contraria coronarum lex est. Sic enim lege sancitum est, ut qui percutitur, non qui percutit corona donetur: ut non ob victoriam duntaxat, sed etiam ob victoriæ modum maius miraculū existat. Nam cum ea, quæ apud homines victoriæ conciliant, hoc afferre constat, ut quispiam superetur, tum demum diuina virtus, tum cæleste stadium, tum Angelorum theatrum merito esse creditur.

Eustathio Presbytero. 170.

Cum luculenta laus ab omnibus tibi excitetur, vigilandum tibi est, ut eam insequentibus rectè factis firmas ac stabilias.

Martimiano, Zosimo, Maroni, Eustathio. 171.

Si quispiam esset (ὁ quo vos nomine nuncupem, ut vestrum stuporem perstringam) qui futuri sponsorem se præberet, ac perspicuum faceret neminem vestrum fore, qui posthac eiusmodi flagitia, quæ perperastis, admitteret, lubens fecissem ut quiescerem, ac præteritis sceleribus, ut in obscuro atque incognita iacerent, concederem. Quoniam autem huius rei nemo nisi fatis locuples sponsor est, idcirco necessariam hanc literariam admonitionem esse duxi. Nam si vos eodem adhuc mor-

Aa iij

bo laborantes inueniat, ipsa fortasse, quod suum est, exequetur. Si autem è furore atque amentia emerfos, nimirum id quod opto, contigerit. Quandoquidem etiam optimis medicis, qui ex alienis calamitatibus proprios mœrores carpunt (nam multi ipsorum quæstus duntaxat causa artem exercent) nihil optatius est, quàm vt confectis medicamentis, ægroti his opus minimè habeant. Eodem igitur ipse quoque modo illud quidem opto ne quis vestrum hac admonitione indigeat. Si autè (quod utinam ne accidat) ea vobis sit, secunda vobis, vt dici solet, nauigatio haud inutilis erit. Quidnam igitur sit, de quo monendos vos duxerim, exponam. Cogor enim dicere, quod perspicuis verbis dicere nolo; nempe vos, in vitij labyrinthum nescio quo pacto prolapsos, non modo diuinas, sed etiam ipsas, vt aiunt, naturæ leges debacchantur, non mirum si ipsi quoque alij aduersus alios furore ac rabie agitantur. Neque enim cupiditas, diuini metus freno carens facile cohibetur: verù, quemadmodum equus freni impatiens, aut vt magis propriè loquar, pestis instar, per omnem ætatem serpit, atque omnes cuiusuis sexus ac dignitatis inficit & labefactat. Enimvero honestorum quidem virorum aures offendere minimè pulchrum est: at eos, qui sine vlllo metu, ea, quæ nefas est, perpetrant, obiurgare summoperè cōducit. Ingentis enim ignauitæ ac timiditatis esset, si is, qui malum aliquod radicatus euellere pararet, ne vocem quidè mittere conaretur: perinde atque silentio solo vitium curari ac propulsari posset. Cæterum, quàm maximè licuit rectè atque adumbratè scripsi: vt meliore mente induta, crimina ea, quæ & naturæ aduersantur, & modum omnem excedunt, committere desinatis: ne immodicæ quoque pœnæ à vobis expetantur. Semper enim atque omnino id contendit supplicij modus, vt flagitiorum magnitudini respondeat, Sodomorum cruciatum, si res in comparationem veniat, ludi cuiusdam instar esse demonstrans.

αὐτοῖς. ἂν δὲ ἀνενηγόνας, ἀπὸ τῆς
ματίας, ὅσῳ εὐχρησὶ γένηται. ἐπεὶ καὶ
τοῖς ἀρίστοις ἰατροῖς τοῖς ἐπ' ἄλλοβίαις
συμφοραῖς ἰδίας καρποῦ μὲν οἷς λύπαις
πολλοὶ γὰρ αὐτῶν κέρδους ἐνεκα μόνον
πῶν τέχνην μεταχειρίζονται, εὐ-
χρῆς ἔργον ὅτι μετὰ τὸ κατασκευάσαι
παύσασθαι. μὴ δὲ εἰς χρεῖαν αὐτῶν
τὸν κέρδοντα. καὶ αὐτοῖς εὐχρησὶ μὲν
μὴδεὶ ὑμῶν ταύτης χρεῖαν γενέσθαι
τῆς παλαιότητος. εἰδ' ἄρα γένοιτο, ὃ
μὴ γένοιτο, ὃ δεύτερος ὑμῶν, ἢ διπ-
πέουσι πλοῦς. τί τοίνυν ἀναγκασίον ἀν-
θρῶπιον ὄρεσθαι, φράσαι. ἀναγκασί-
ον γὰρ εἶπεν, ὅσῳ σαφῶς εἶπεν ἢ
βύλομυ, ὅτι εἰς τὸν τῆς χεῖρας λαβύ-
ρινθον οὐκ οἶδ' ὅπως ἐμπεπλακότες, ἢ
μόνον τὸς θεῖος, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς
τοῦς τῆς ἐνόμου φύσεως, δικαίως καὶ
κατ' ἀλλήλων λυπῶσιν. ἢ γὰρ κωλυ-
ται ῥαδίως ἐπιθυμία, τὸν τῆς γαίης φό-
βος χαλιπὸν οὐκ ἔχουσα. ἀλλ' ὅσῳ
χαλιπῶ μὴ πελοδιδυμὸς ἴππος, ἢ καθά-
ρα, κωλύει ἔπειν, λοιμὸς, πᾶσαν
ἠλικίαν ἐπιπέμεται, καὶ πᾶν γένος, καὶ
πᾶσαν ἀξίαν λυμπεύει. αἰμοσφαιρῶν
μὲν οὐδ' ἀδρῶν ἀκὸν ἐνοχλεῖ οὐ κατὰ
λόγ. τοῖς δὲ ἀδρῶν δρῶσιν, ἀδρῶν οὐ
θέμις, ὅτι τιμῶν χρεῖσι μῶτατον, ἀκα-
δρίας γὰρ ἂν εἴη πολλῆς, μέλλοντάπι
κακὸν ἐκείνου, μὴ δὲ φανῆ ρῆσαι ἐ-
πιχειρεῖν. ὅς τῆς σιγῆς αὐτομάτως ἰα-
σομένης τῆς χεῖρας. πλὴν ἀλλὰ καὶ
ἕως οἷός τ' ἦν, συνεισισαμένης ἐπέ-
σφλα, ὅπως σωφρονισθέντες παύσασθε,
καὶ τῶν τ' φύσιν εἶναι δοκοῦντων, καὶ
τῶν ὑποφροσίων πηλοσμάτων, ἵνα μὴ
ὑποφροσίων ἀπαιτηθῆτε τὰς δικαί-
αντι γὰρ καὶ πάντας φιλονεκεῖ τῶ
μεγέθει τῶν πλημμελημάτων, ὃ τῆς
καλάσεως τῆς τῆς ὑποφροσίων τῶ
σοδόμων παθῶν καίγνια εἶναι ἀπὸ
φαίνων.

Τοῖς

Τοῖς αὐτοῖς. ροβ.

Ἀρετὸς ἰδύσθην, ὡς οἱ μαθηταὶ κείνοις κρινάται, ἀπὸ τῆς πύθης καὶ πικρότητας καὶ ποσότητος καὶ πηλικότητος τῆς ἀμαρτημάτων. εἰς τὸν γὰρ μάλιστα βλέπει τὸν σκοπὸν τὸν εἰρημὸν τῶ μελαδῶ, ὅτι ποτῆριον ἐν χειρὶ κείνῳ, οἷον ἀκράτη πλῆρες κερασματος, τίθηται ἐξ αὐτῶ πάντες οἱ ἀμαρτωλοὶ τῆς γῆς. ὅτι δὲ ἐπιπρωσίας τὸ ποτῆριον ἐν ταῦθα καὶ τῶ Ἱερουσαλήμ λέγει, λάβε τὸ ποτῆριον τῆς θυμοῦ, καὶ ποτίσεις πάντα τὰ ἔθνη, καὶ τὸν πύθην Ἱερουσαλήμ. τοὺς γὰρ λέγοντας περὶ τῆς μυστικῆς ποτιῆς τὸν μελαδῶν ποτῆριον τευκέναι, ἐλέγχουσι ἰδύ καὶ ἰσδαίοι καὶ Ἕλληνας, καὶ ὅσοι τῆς ἀμοιροῦ τυγχάνουσιν. ἐλέγχει δὲ ἕχ ἡκιστα καὶ αὐτὸς ὁ Ἱεροσόλυμης, ὡς τῶ τῆς ῥήσεων φράσας, ὅτι ὁ θεὸς κειτῆς ἔστι, τοῦτοι ταπεινοὶ καὶ τῶν ἰσδαίων.

Θεοδοσίῳ πρεσβυτέρῳ. ρογ.

Ἐδάκρυσε, ὁ φιλοσοφίας ἀγαθὸς, ὁ Χρῆστος ἐπιλαζάρῳ, μάλιστα ἰδύ καὶ τῶ ὡς ὡς καὶ ὅτι τῆς ἄλλων κακίας ἡμῶν καὶ ὄρας πηγνίς, ἵνα μὴ σκευαχενώμεθα ὑπὸ τῆς λύπης. οἱ γὰρ θεασάμενοι εἶπον, ἴδε πῶς ἐφίλει αὐτὸν. ἐπειδὴ δ' ἔφη, οὐκ ἔσπερε τῶ πρὸς τὸ ἀναστήσεται τὸ δακρύσαι. δακρύοντι γὰρ ἅπαντες τοὺς πεθεῶτας ἐ τῆς αὐτῆς μάλα ἀναστήσεται πρὸς δακρυμῶν. θεῶ εἰ διωθήσεται ὁ λόγος ἀφαιρῶ τῆς ἀκραιβείας. φίλος ἦν τῶ σωτήρος. φίλος δ' οὐ αὐτῶ, πάντως δ' ἰκαμὸς ἦν. ἕ γὰρ ἀνέφιλετο παρὰ τῆς ἀχρεῖας δικαιοσύνης μὴ δ' ἰκαμὸς ὦν. ἕ γὰρ χεῖρι οἶδε φίλον, ἀλλὰ κείσθ. δ' ἰκαμὸς δ' ὦν, καὶ ἕξελθὼν εὐκλεῶς τὸ στάδιον τοῦδε τῶ βίβ, πάντως ἐν ἀναπαύσει ἦν καὶ πῶ. ἐπεὶ οὐκ ἔμελλε τοῦτον ἀφαιρῶ τῶ οἰκείαν δόξαν ἀναστήσῃ, ἐδάκρυσε, μοι καὶ λέγων, τὸν εἶσω τῶ λιμῶντος.

Theodosio presbytero. 172.

Purum quidem, ut opinor, Dei iudicium est: temperatur autem iuxta scelerum qualitatem & quantitatem. Huc enim maxime spectat quod à Psalmista dictum est, Calix in manu Domini vini meri plenus mixto: bibent ex eo omnes peccatores terræ. Quod autem hoc loco calix de pœna intelligendus sit, nemini dubium est. quemadmodum etiam apud Ieremiam dictum est, Accipe calicem iræ, & pota omnes Gentes, ac primam Ierusalem: Nam quoddam quidem de mystico poculo Psalmistam vaticinatum esse asserunt, eorū opinionem & Iudæi & Gentiles, ceterique omnes, qui huius expertes sunt, refutāt. Atque etiā eos maxime Psalmista ipsemet refellit: ut qui ante hæc verba dixerit, Deus iudex est, hunc humiliat, & hunc exaltat.

Theodosio presbytero. 173.

Christus (ὁ Philosophiæ simulacrum) ob Lazarum lachrymas profudit: maxime quidem in hoc quoque, quemadmodum & in aliis rebus regulas nobis ac terminos figens, ut ne bacchantium more præcæstitia præcipites agamur. Ij quippe qui eū conspexerunt, dixerunt, Ecce quomodo amabat eum. Quoniam autem minime cōsentaneum fuisse dixisti, ut is lachrymas emitteret, qui Lazarum ad vitam rediturum esse prænoscebat (nos enim omnes ea de causa mortuos lachrymis prosequimur, quod eos haud statim reuicturos esse expectemus) vide an quod dicturus sum exactam huius rei causam attingere queat: Saluatoris amicus erat. Amicus porro cum esset, omnino vel probus erat. Neque enim puræ & labis omnis experti iustitiæ charus fuisset, nisi iustus exiitisset. Deus enim non fauore, sed iudicio, ad amandum duci solet. Cum autem iustitia prædurus esset, atque ex huius vitæ stadio cum laude atque gloria excessisset, non est dubium,